

Versos de novembre 2022

Puigdemont amb insistència
recordava recentment
que vam fer la independència,
que vam viure un gran moment
quan vàrem posar les urnes
amb què el poble va parlar.
Encara salten espurnes
del problema que es creà.
És ben cert, qui no ho recorda?
Fa cinc anys, els catalans
prou estiràvem la corda
però se'n va anar de les mans.
Ens vàrem cagar a les calces,
i ell corrents va tocar el dos
nord enllà, més lluny de Salses,
per esquivar el calabós,
tot deixant amb evidència
que a Espanya la democràcia
-ens ho diu l'experiència-
no és més que una fal·làcia.
I com que no torna a casa
i no hi val l'extradició,
els que amb la llei i l'espasa

el volen a la presó
no admeten la reforma
del que en diuen sedició
mentre ens imposen la norma
que és de l'any de la picor,
que ens anul·la i ens escanya
pel que som: una nació,
mig de França i mig d'Espanya,
sotmesa a cops de bastó.
L'acusen de ser colpista
quan per tots és evident
que està fet un pacifista
des que era un adolescent.
Per això és peça de caça
Puigdemont *Caçamajor*
que es defensa amb molta traça
des que viu a Waterloo.
Valga'ns Déu, quina alegria,
si es fes la derogació
del delictes i un bon dia
tornés com tot un senyor,
tal com ens proposa Europa
per resoldre bé aquest cas,
però no acceptaran l'opa
que els deixa amb un pam de nas.
Déu los do clarividència
per baixar del ruc com cal,
car voler la independència
és un dret fonamental,
per més que jutges amb toga,
els del més alt tribunal,
ens posin al coll la soga
i ens neguin el pa i la sal.
I a nosaltres, persistència,
que altre camí no tenim
si volem viure amb decència
i tard o d'hora fer el cim!